

EGY NYÁR. EGY ÚT. EGY ESÉLY.

Mezítláb
NEM lehet
XO Világgá
XO menni

SZASZKÓ GABRIELLA

Dream
válogatás

Freya Whitfield és Emily Rose már ötéves koruk óta elválaszthatatlanok, és tizenöt évesen sem állhat semmi kettenük közé, talán csak a fiúk, és a szüleik részéről tévesen bejelentett gyerekrablás.

Freya mindig is igazi kalandvágyó volt, de azóta végképp kockázatvállaló, hogy beleszeretett a város leghírhedtebb rosszfiújába, Jaybe. Amikor útra kel újdonsült szerelmével és annak veszélyes haverjával, Freya magával rángatja Emilyt, szabálykövető legjobb barátnőjét is, hogy pár napra elszökjenek az otthoni gondok elől, és együtt töltsenek egy csodás július negyedikét. Emily ugyan ódzkodik a kalandtól, de mindenképpen találkozni szeretne egy lengyel fiúval, akit az interneten ismert meg, így az út kapóra jön. Autós túrára indul tehát a szedett-vedett csapat a Hudson mentén, hogy belekóstoljanak a nyárba és megízleljék az első szerelmet.

De vajon mennyire teszi próbára a lányok barátságát a fiúk jelenléte? És milyen titkokat rejtenek a fiúk a kisbusz belsejében?

Egy biztos: Emilynek és Freyának fel kell nőniük a rájuk váró kalandokhoz.

SZASZKÓ GABRIELLA

első regénye, a *Maradj velem* 2016-ban jelent meg a Maxim Könyvkiadó sikeres Dream válogatás sorozatában. Azóta napvilágot láttak a Pennington testvérek-, a Glens Falls-sorozat és a Midlife Crisis-duológia kötetei is. Rendkívül fontos szerepet töltenek be az életében a regények, hiszen az írás mellett szabadúszó fordítóként, regényszerkesztőként és korrektorként is dolgozik. Jelenleg férjével és cicájával az angliai Stratford-upon-Avonben él.

Tudj meg többet a könyvről:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Egyszerűen imádtam ezt a könyvet! Megfogott, hogy velem egyidősek a szereplők, és így könnyen bele is tudtam élni magam a történetbe. Egy igazi kamasz roadtrip, amely egyszerre szórakoztató, tanulságos és olykor megrázó. Minden tizenévesnek teljes szívemből ajánlom!”

Orosz Maja @_maja_booktok

„Freya és Emily olyanok, mint a tűz és víz, mégis legjobb barátok, és persze szerelemről ábrándozó tiniként (felelőtlenül) életük legizgalmasabb nyári kalandjára indulnak. Szinte éreztem a nyár szerelemtől zápos, fülledt illatát és a kaland ízét. A lejátszási listát hallgatva filmszerűen elevenedett meg előttem a sztori.”

Egész Anikó @egeszani

„Ne keresd tovább a tökéletes nyári vízparti olvasmányt, én már megtaláltam neked. Ez a történet visszarepít a fiatalkori barátságok és az első, igaz szerelem emlékeihez, a megfoghatatlan nyári, fülledt atmoszférához. Engem fel is ültetett a nosztalgiavonatra, és visszahozta a »régi szép idők« emlékeit.”

**Lakner-Pribránszki Gréta
@gretas_books**

„Annyira jólesett a lelkemnek ez az ifjúsági, nyári feelinges, retró hangulatú könyv, tele az első szerelem miatti rózsaszín felhővel, fájdalommal és ábránddal. De van benne bőven izgalom, árulás és gonoszság is, és meglepő fordulatokban sincsen hiány.”

**Csóka-Salamon Niki –
@readings_byniki**

*Dream
válogatás*

SZASZKÓ GABRIELLA

♡♡ Mezőtláb
♡ NEM lehet
Xo Xo Világgá
Xo menni ♫

— részlet —

Dream
válogatás

FREYA

A hajamat felülről perzselte a kertvárosi napsütés, ahogy a házunk előtti kocsifeljárón hallgattam a szüleim üvöltözését. Pedig mindig úgy vártam a nyarat, mint a karácsonyt. Mély, belülről bizsergő várakozással telve, hogy aztán a napok futóhomokként peregjenek ki az ujjaim közül. A várva várt meleg azonban gyorsan vált fojtogatóvá, a szabadsággal fűszerezett nyár pedig évről évre csalódást hozott. Elég volt csupán két hét, hogy ráébredjek, mindig minden ugyanoda fut ki. A szüleim hangulatát nem tudta befolyásolni a bennem túlcsorduló kalandvágy, az én nyári álomvilágom.

– Freya! – ordította anya a kétemeletes házunk felső erkélyéről. – Ne ülj a tűző napon, kislányom, mert napokig lázasan fogsz az ágyban feküdni!

A lehető leggyorsabb mozdulatokkal töröltem le a szemem sarkában gyűlő könnycseppeket. Némán sírtam, az évek során már lett benne gyakorlatom, de valami mégis tovább töredezett bennem a szüleim minden újabb veszekedésénél.

Hátrafordulva már a hatalmas üvegajtón át pillantottam meg anyát a púderrózsaszín, elegáns kosztümjében. Gyorsan mozgott a házban, ha épp munkába készülő-

dött. Csendben felemelkedtem az aszfaltról, vágtam egy apró fintort, és úgy döntöttem, behúzódok a hatalmas nappalink tizenkilenc fokosra hűtött gyomrába. Sosem értettem, miért kell a ház belsejében úgy éreznünk magukat, mintha odakint nem is köszöntött volna be a nyár.

– Mit fogsz ma csinálni? – kérdezte anya a lépcső alján állva, magára ügyeskedve tízcentis magas sarkúját. – Megegyeztünk, hogy hasznosan fogod tölteni a nyarat.

Persze. Megegyeztünk. Kötelező olvasmányok, franciatanulás, ha már idén kikönyörögtem, hogy ne kelljen visszamennem abba a lovas táborba, ahová nyolcéves korom óta minden évben számúzték másfél hónapra. Idén egyszerűen képtelen lettem volna ennyi időt Emily és Jay nélkül tölteni.

– Épp most akartam Vonnegutot olvasni Emilynél.

– Az az egyik kötelező?

Küldtem egy szigorú pillantást anya felé, akinek halvány fogalma sem volt, éppen mit is kell csinálni az iskolában. Igazából csak a munkája érdekelte, ha már a férje elviselhetetlen választásnak bizonyult. Óvatos pusztit lehelte az arcomra, hogy semmiképpen se kenje el az egyébként bombabiztosan csókálló mályvaszínű rúzsát.

– Vigyázz magadra, és te is mondd apádnak, hogy csinálja meg a vacsorát!

– Aludhatok Emilynél?

– Persze. – Anya a telefonját nyomogatta, fel sem nézett rám. A kérdés persze nem lepte meg, mivel hetente legalább két alkalommal Emilynél aludtam, két-három másik nap pedig Emily aludt nálunk. – Mennem kell, érezd jól magad!

Anya csak a drága parfümillatot hagyta maga után a konyhában. Nekidőltem a makulátlan konyhapultnak, és telefonomat a kezemben forgatva hallgattam a ház csendjét. A pletykás házvezetőnőnk mindennap délben

érkezett, így addigra mindenképpen ki kellett jutnom innen.

Gyors, de mégis halk léptekkel rohantam fel az emeleti szobámba.

– Freya, te vagy az?

Egy pillanatra szoborrá dermedve álltam a folyosón. Apa újra szólított, ezért a lélegzetemet is visszatartva lapultam a hűvös falnak. Tudtam, hogy a hálót úgysem fogja elhagyni, éppen depis napja volt, ezért is ordítottak reggel anyával. Apámat három évvel ezelőtt diagnosztizálták bipoláris depresszióval. Szerintem viszont nem igazán volt beteg, csak egy önző seggfej, akinek negyvenéves korára elege lett a csalódást keltő életéből. Egész kiskoromban bedőltem apa játékeinak, azoknak a felhangoztatott napoknak, amikor kivett a suliból, hogy bunkert építsünk és végigkóstoljuk az összes jégkrémet a boltban. Általában három-négy napig tartott a mennyország, aztán visszafeküdt az ágyba, és nyolcévesen Emilyvel kellett kitalálnom, hogyan főzzünk bolognai spagettit, hogy ne haljunk éhen, amíg anyám üzleti úton volt. Ilyen a vállalati menedzserek élete. Manapság leginkább kerültem az érintkezést a szüleimmel, nem szerettem azt a valakit, akivé a házunk négy fala között váltam.

Egy csikos strandtáskába dobáltam az éppen aktuális horrorkönyvet, eszem ágában se volt Vonnegutot magammal vinni. Magamra húztam a fehér, lógós trikómat, ami magába szívta az elmúlt hetekben használt naptej illatát. A szememet halványszürkére satíroztam, és pötyögtem Messengeren egy üzenetet:

Egy óra, és ott vagyok!

Válaszképp egy félmeztelen, erősen vigyorgós fotót kaptam Jaytól, aki egy étterem konyháján dolgozott ki-

segítőként a nyáron. Reszketve sóhajtottam fel a lesült, kockás hasa láttán, és a világ legszerencsésebb lányának éreztem magam.

Vállamat felhúzva egy sötétlila óvszeresdobozt is bedobtam a táskába, szerettem, ha mások véletlenül megpillantották, hogy ilyen is hordok magamnál. Jaynek egyébként is hétfőn lesz a tizenkilencedik születésnapja, és mivel éppen eléggé le voltam égve, ezért úgy gondoltam, hogy a szüzességem lesz a legemlékezetesebb ajándék.

Szélesen elmosolyodtam, ahogy fényesre festettem a számát. Ennél jobb születésnapi ajándékot ki sem találhattam volna.

EMILY

Sajgó karral rángattam végig az üvöltő Jessicát a házunk folyosóján a földszinti fürdőszobába. Legkisebb húgom ötévesekhez illő módon maszatozta szét testének minden pontján a szomszédtól kapott csokiszeletet a tűző napon. A Snickersből jutott a szőke hajába, és persze a legmenőbb, a The Scriptes koncertpólómra is. A torkomat már reggel nyolc óta sírás fojtogatta, amikor a három kisebb testvérem fülsüketítő ordítására ébredtem. Roszszul aludtam. Előző éjjel sikeresen álomba sírtam magam, amikor Tomek közölte velem, hogy Syracuse-ból hazaköltözik Lengyelországba. Az utolsó csepp az volt a pohárban, amikor Jessica kisgyermeki kegyetlenséggel törölte bele a kezét a kedvenc pólómba, amit a nagy nehezen összekapart zsebpénzemből vettem meg.

– Hagyd abba! – fogtam le a testvérem kezét, ahogy a lavorra állítottam, hogy könnyebben felérje a csapot. – Egyébként is megmondtam, hogy nem ehettek meg a Mr. Hudsonától kapott csokit ebéd előtt. Anya szerinted ezért főz mindennap? Mosd meg a kezéd!

Jessica maszatos arcába már tiszta csíkokat vájtak a könnyek, ahogy megnyitottam a csapot. Hangosan sóhajtván hanyatlottam le a fürdőkád szélére. Csak arra

tudtam gondolni, hogy úgy beszélek, mint anyám. Az anyám, aki fáradtan vonszolta át magát a hosszú napokon, és igyekezett életben tartani mind az öt gyerekét. Apánk három évvel ezelőtt döntött úgy, hogy elege van a gyereksírásból, és teljesen megszakítja a kapcsolatot a családdal. Anya azóta mintha elfelejtett volna mosolyogni.

Gyorsan kihalásztam farmerom zsebéből Freya levett telefonját, és újra végiggörgettem az üzeneteit. Jessica erre azonnal elzárta a csapot. A kistestvéreim úgy leptek el, mint hangyák a mézet, ha bármikor telefont láttak nálam.

– Játshatok vele Candy Crusht? Jamie már húszas szinten van, én meg csak tizenkettesen!

– Jess, komolyan úgy gondolod, hogy ezek után odaadom a telefonomat Candy Crushra? – mutattam magamra. – Inkább rohanj ki nagyon gyorsan az udvarra a többiekhez, mielőtt megmosom a hajadat a csípős samponnal!

Jessica lebiggyesztett szájjal nézett rám. A hajmosással mindig meg lehetett félemlíteni, pedig hátközépig érő szőke haját legalább kéthetente meg kellett mosni. Sűrűbben kellett volna, de elég volt a gyerekkínzás ordításból kéthetente egyszer is.

Lassan lecsúsztam a fürdőszoba hideg kövére. Oda-bent állott penészszag terjengett, ráért volna egy takarítás, de persze a tizenhét éves bátyámat nem lehetett rávenni semmi ilyesmire. Mike kábé egész nyáron a számítógépe előtt ült, és társkeresőzött meg mindenféle számítógépes játékot játszott. Általában csak enni mászott le a szobájából. A kisebb tesóim pedig tíz, nyolc és ötévesek voltak. Mintha utánam elgondolkoztak volna

a szüleim, hogy jó ötlet-e még gyereket vállalni, aztán hirtelen vadul belehúztak volna a Rose-széria bővítésébe.

Dühösen rángattam le magamról a felsőmet, és az óriási szennyeskupac tetejére dobtam. Melltartóban állva nyomkodtam bele az ósdi mosógépbe a maximális mennyiségű ruhát, és beállítottam egy programot. A kupac tetején találtam egy elfogadható, turkálósan kopott Micimackós pólót, ami valószínűleg a tízéves Cathy tulajdonát képezte, de mostanság rákapott a nagyobb pólokra és a szájfényemre is. Persze a Disney-minta még mindig kötelező volt, főleg, hogy mostanában menőbb lett az idősebb korosztálynál is.

Felszedtem a telefonomat a szennyestartóról, és újra Tomek üzenetei felé navigáltam. Fél éve ismerkedtem meg vele Instagramon. Rengeteg zenés-táncos posztom volt akkoriban, amik egész jól sikerültek, így Tomek küldött nekem egy személyes üzenetet. A tizenhét éves srác ide, New York államba járt középiskolába, és egészen Lengyelországból érkezett, amiről először fogalmam sem volt, hogy hol van. Aztán éjszakákat chateltünk át, és kiderült, hogy nagyon sok közös van bennünk. A gond csak az volt, hogy júniusban végzett a suliban.

Újra végiggörgettem az üzeneteket, az Instagramon színes sorokban zúdultak a fájdalommal teli hírek.

Szeptemberben haza kell költöznöm, bébi. Nem úgy fest, mintha kapnék itt rendes munkát.

Megdörzsöltem a szememet. Nem értettem igazán magamat, mert még sohasem találkoztunk élőben Tomekkel, de azért Syracuse nem a világ végén volt. Lengyelország meg igen.

A telefonom újra rezgett. Freya küldött üzenetet az „Akarlak” elnevezésű chatablakba, ahol mindennap a folytatásos történetünket írtuk. Egy-két mondatot tettünk hozzá mindig, aztán a másikon volt a sor. Már egy éve dolgoztunk rajta. De aznap reggel még Freya folytatására is dühös voltam, mert a legjobb barátnőm megint érzelmi válságba taszította a kedvenc szereplőmet.

Már úton vagyok feléd. – közölte egy másik ablakban Freya. – Anyámék ma is eljátszották a szokásosat. Kijössz velem Jayhez a telepre?

Automatikusan forgattam a szemem. Odakintről újra hallottam a testvéreim sikoltozását, és emlékeztettem magam, hogy rájuk kell néznem, amíg anya vissza nem ér a vásárlásból. A lehető leghamarabb el akartam tűnni itthonról, de a kellemes nyári délutáni programban Jay egyáltalán nem szerepelt. Freya teljesen kifordult magából, mióta ez az idióta Jay megjelent az életünkben. Pedig tíz teljes éven keresztül semmi sem zavarta meg kettőnk egységét. De a nyáron az egész ügy még fájdalmasabb lett, mivel Jay hazaköltözött Bedfordba az első egyetemi éve után.

Válasz nélkül a zsebembe süllyesztettem a telefonomat. A tükörben megszemeleltem magam, de egy kicsit sem voltam elégedett a látvánnyal. A napsütés miatt hámlott az orrom, a fehér bőröm kiemelte az utálatos, vörös hajamhoz illő szeplőket. Kettőnk közül Freya volt a kreolra barnuló karcsú szépség, aki imádta, ha megnézték az utcán; én inkább eltűntem volna, hogy ne is lássanak. Freya mintha mindig is birtokolta volna az önbizalom képességét, ami számomra elérhetetlennek bizonyult.

Vizet locsoltam az arcomba, és újra kiléptem a már délelőtt is forró kertbe, ahol a tesóim éppen a kerti csap-

ból hordták a vizet a homokozóba, hogy megalkossák a világ lehető legnagyobb sárdagonyját. Csak remélni mertem, hogy anya előbb hazaér, és nem nekem kell kimosnom a tesóimat ebből a borzalomból.

FREYA

Ordítózást hallottam a parkoló irányából, ezért a nap-szemüvegemet a fejemre tolva felgyorsítottam a lép-teimet. A forró aszfalt még a papucsomon keresztül is égette a talpamat. A nyári szünetem javát a *Lucia* nevű olasz étterem háta mögött és Emilyék Turtlepond utcai házának udvarán töltöttem, ahol besegítettem a barát-nőmnek vigyázni a kisebb testvéreire. És persze gondolni se nagyon gondoltam a franciatanulásra vagy bármilyen iskolai feladatra. A figyelmem középpontjában Jay állt, és hogy a bőröm színe elég kontrasztosan elüssön a fehér trikómtól, amiben a teknőctő partján való sütkérezés segített csak igazán.

A tenyerem egyre jobban izzadt, ahogy a hátsó ajtó felé sietve meghallottam Jay mély hangját, amitől a gyomrom mindig furcsán bizseregni kezdett.

– Egy rohadt jointot szívtam el, mielőtt bejöttem! Józanul nem lehet elviselni ezt a szar melót!

Óvatosan a falhoz lapultam, mint mindig, amikor a szüleim üvöltözése elől menekültem. A rejtekből éppen ráláttam Jayre, aki hosszú szőke haját a tarkóján fogta össze a melegben. Fehér pólója bolognai szósztól volt ma-

szatos. A főnöke egy fejjel magasodott fölé, leégett, csillogó fejbőre kivörösödött a dühtől és a forróságtól.

– Szar meló? Napok óta azt nézem, hogy dél helyett egyre esel be. Az még oké is nagyjából, de a drogozás tilólistán van.

– Drogozás? – nevetett fel Jay. – Fű! Semmi köze a droghoz!

– Ha piásan jönnél be, akkor ugyanígy reagálnék, mint ahogy minden ilyen rohadtul szar munkahely is. Mit fog szólni szerencsétlen nagymamád, aki bekönyörgött téged ide? Hogy ugyanolyan semmirekellő vagy, mint az apád?

A kezemet a szám elé kapva idegesen rágszálni kezdtem a körmömet. Jay apja, Mick Henderson Bedford legnagyobb piása volt, és köztudottan egy lakókocsiban élt a mindennapjait a város szélén. Ezt még én is nagyon jól tudtam, és nekem aztán eszem ágában sem volt senkit a szülei viselkedése alapján megítélni, hiszen nekem is volt bőven szégyenkeznivalóm ezen a téren.

Amint éles csörömpölés vágott a kabócák énekétől fülledt nyári délutánba, hirtelen összereztem, és egy pillanat leforgása alatt kiugrottam a rejtkehelyemről. Az ajtóból ráláttam, hogy az ipari konyha szürke padlóján gőzölgő paradicsomszós csorog végig egy óriási lábasból.

– Bassza meg magát! – ordította Jay teli torokból, mire az étterem vezetője erősen megragadta a fehér pólóját.

– Ezt rohadtul a földről fogod felzabálni – lökte Jayt a padlóra, ahol ő hangos toccsanással ért földet egyenesen a paradicsomszósban. Eszelősen nevetett fel, miközben a pólóját és a szőke haját is vörösre színezte a szósz. – Azt remélem, tudod, hogy ez volt az utolsó napod itt, te kis buzi!

Gyűlöltem az embereket, akik nem értettek meg bennünket, és képtelen voltam lenyelni az indulatomat.

– Hagyja békén! – ordítottam, és Jayhez rohantam, de én is megcsúsztam a spagettiszószban.

Az étterem igazgatója hangosan felsóhajtott, ahogy meglátott. A feje vakítóan csillogott a konyha mesterséges fényében.

– Még egy ok a száz közül, hogy azonnal kirúgjalak a nagymamád kérése ellenére is! Minden egyes nap itt lógsz a Whitfield kislánnyal az étterem háta mögött. Gyere vissza délután a maradék pénzedért, és ne is lás-salak többé!

– Ez nem lesz nehéz, faszkalap – nevetett fel Jay, és a segítségével feltápáskodott az akkorra langyosra hűlt szószból.

– Jól vagy? – simítottam meg Jay arcát, aki villámló tekintettel fordult felém, a kezdeti gúnyos nevetése egy pillanat leforgása alatt teljesen elhalt.

– Persze, csak húzzunk innen a picsába!

* * *

– Csak arra kérlek, hogy legyél csendben! – néztem komoly tekintettel Jayre, akire a tűző napon percekben belül rászáradt a paradicsomszósz, így úgy festett, mintha a texasi láncfűrészkeszei közül szabadult volna.

– Nyugi, bébi, nem fogom felébreszteni apucit – vi-gyorgott Jay kivillantva elképesztően fehér fogsort.

Idegesen rágtam a szám sarkát, ahogy felnéztem a há-zunkra. Elég hamar megfogalmazódott bennem annak a kockázatos gondolata, hogy hazahozzam Jayt, hogy le tudjon zuhanyozni, hiszen csak tíz perc sétára voltunk az étteremtől. Emilyhez nem mertem beállítani, tudtam, hogy a barátnőm rendesen kikérdezné a történetekről. Ugyanígy nem jöhetett szóba Jay nagymamája sem, az apja pedig semmiképp.

– Ezt biztosra mondod?

Jay újra elmosolyodott, és egy izzadt, paradicsomos csókot nyomott a számra. A gyomrom megremegett, a lábam minden alkalommal elgyengült. Tavasszal jöttünk össze, így még alig volt időnk kiélvezni egymás társaságát. Rosszul éreztem magam, de még valahol örültem is neki, hogy mostantól kezdve Jaynek nem kell egész nap a Luciában robotolnia.

Halkan nyitottam be a házba, a túl hidegre hűtött napali miatt azonnal libabőrös lett a karom. Jay szorosan követett.

– Biztos alszik az öreged?

– Tuti – sóhajtottam fel. – Egész nap alszik. – Megfogtam Jay kezét. – Gyere!

A papucsainkat ledobva mezítláb, puha léptekkel indultunk fel az emeletre, és pillanatokon belül elosontunk apám résnyire nyitott ajtaja előtt.

– Azta, milyen menő a szobád, bébi! Még fürdő is van hozzá? – nézett körbe Jay.

Kissé elpirultam, ahogy az ágyon sorakozó plüssökre és az egyik Disney-s poszterre pillantottam, amit már évekkkel ezelőtt el akartam tüntetni, de anya minden alkalommal majdnem elsírta magát, amikor megemlítettem, hogy ki kellene dobni. *Jaj, milyen gyorsan felnőtt az én picikém!*

Jay ledobta a hátizsákját a szoba sarkába, majd megszabadult a paradicsomos pólótól és a rövid edzőnadrágtól. Az arcom égni kezdett az erős légkondicionálás ellenére is. Eddig jóformán sohasem volt alkalmunk kettesben lenni, csak a teknőctő partján tapiztuk egymást, meg szexi képeket küldtünk egymásnak Instagramon. De az teljesen más. Jay most itt állt előttem élőben, egyetlen alsógatyában, és én alig mertem ránézni. A hasán halványan kirajzolódtak a szabályos kockák, a kissé lecsúszott

alsónadrágja felvillantotta a világosabb bőrt ott, ahová a nap sem hatolt be.

Közelebb lépett hozzám, mire megcsapott a paradicsom, az aftershave és az izzadság bódító egyvelege.

– Gyönyörű vagy ma is, tudod? – csókolt meg lassan, és könnyedén az ágyra döntött.

A szívem olyan hevesen vert, hogy azt hittem, kiszakad a mellkasomból. Az a találgánk, amikor a születésnapját terveztük megünnepelni, még olyan távolinak tűnt, addig még lett volna időm rendesen átgondolni, hogy tényleg akarom-e ezt az egészet.

– Apa a másik szobában van – toltam el magamtól egy kicsit Jayt.

– Tudom, nem akarlak most letámadni, csak nem bírok magammal – söpört ki egy hajtincset az arcából. – Tudod, mi lenne irtó jó?

Jay alatt fekvé fürkésztam az arcát, a tengerkék szemét és a szőke tincseit, és sohasem éreztem még magam ennyire szerencsésnek. Megráztam a fejemet.

– Elszökni veled nyaralni. Diego megcsinálta a szaros Volkswagen buszt, van verdánk, szabadok vagyunk, bármerre elvihetlek.

– Tényleg? – néztem rá kikerekedett szemmel, és hirtelen annyira kecsegtetőnek tűnt a lehetőség. Jay és én, és egy igazi autós túra, hatalmas nyári kaland. – Tudod, hogy nem mehetek a szüleim miatt.

– Biztos? Nem engednek el?

– Átgondolom, jó? Addig zuhanyozz le! – böktém a fürdő felé.

Persze nagyon jól tudtam, hogy a dolog teljesen esélytelen. A szüleim nem is tudtak Jay létezéséről, és nem véletlenül volt ez így. Túl rossz híre volt az apjának Bedfordban, és ezután az éttermes balhé után még lehet Jayről is tovább terjednek a pletykák. Arról nem is beszélve, hogy

ő tizenkilenc éves volt, én pedig jelen pillanatban még csak tizenöt.

Jay egy újabb csókot nyomott a nyakamra, majd a fürdő felé vette az irányt, ahol szinte azonnal felhangzott a vízcso bogás. Felpattantam az ágyról, és a lehető leghalkabban lerohantam a földszintre két kóláért.

Az emeleten újra lelassítottam a lépteimet. A könnyű nyári huzat félig kitárta előttem apa ajtaját, aki kiütve feködött az ágyon. Mellette narancssárga dobozban az antidepresszánsai sorakoztak, és mélyen, hangosan horkolt. Visszafojtott lélegzettel, lassan léptem be a homályos szobába.

Néha úgy tűnt, hogy apa átalusza az életét. Odakint verőfényes nyári nap tombolt, itt viszont a relaxa résein a meleg cseppjei sem szivároghattak át, miközben a szobájában a légkondit mindig tizenkilenc fokra állította. Apa nem élt, csak vegetált.

Habozva léptem be a szobába, amikor megláttam egy nagy halom papírt a gyógyszerei mellett. Nem értettem magam, miért is kockáztatok, de a kíváncsiságom győzedelmeskedett, így kézbe vettem őket. Az első oldalra egy rózsaszín, apró post-itet ragasztottak, rajta anya gyöngybetűivel a *válási papírok* címke.

Az egyik kóla a kezemből tompa puffanással a padlószőnyegre esett. Remegő kézzel, hevesen dobogó szívvel tettem vissza a papírokat a helyükre. Az üdítő begurult az ágy alá, én pedig kimenekültem a szobából. Hirtelen fogalmam sem volt, mekkora zajt csaphattam, a mellkasom gyorsan emelkedett és süllyedt, a hátamat a folyosó falának támasztottam.

Egy ideig csak próbáltam lenyugtatni a légzésemet, visszafogni a feltörő pánikot a gyomromból, aztán újra meghallottam apa horkolását, és a zuhany csobogását a fürdőből.

Nem gondolkoztam tovább. Felkaptam az iskolatás-
kámát, és a gardróbból belenyomkodtam három kupac
egymásra halmozott trikót, rövidnadrágot és fehérneműt.
Az asztalról bedobtam a sminkes neszesszeremet, és az
egy héttel ezelőtti hétvégi kiruccanásunkról megmaradt
apró tisztálkodós csomagot. Az asztalon lévő rózsaszín,
irtóra gyerekes szív alakú perselyből kihalásztam az év-
közben korrepetálásból összeszedett pénzemet, és a táska
oldalába gyűrtem.

Jay ekkor lépett ki egy fehér törölközővel a derekán
a fürdőszobából.

– Még szerencse, hogy van nálam váltócucc – moso-
lyogott rám szélesen. – Mi történt?

– Mehetünk. Apa megengedte, hogy elmenjek veled.
Emily is jöhet?

EMILY

Jessica hiszti-hadjárata aznap nem akart csillapodni. Ahogy a hőmérő higanyszála lassan harminc fok fölé kúszott a hátsó kertünkben, úgy az én elemeim is lemerültek. Erősen karmoláztam saját magam, keményen belevájtam a felkarom fedetlen húsába, amikor a húgom hangos ordításba kezdett, miután az öcsém elvette tőle a karácsonyra kapott tabletet. Túl sok sérülés volt már rajtam az idegességtől. Természetesen anyáknak nem telt többre egyetlen tabletnél, így a készülék folyamatos vita tárgyát képezte a három kisebb tesóm között. Hosszabb-rövidebb időre kölcsönadtam a telefonomat is a kicsiknek, hogy elkerüljem az üvöltést, de aznap nem akartam megválni tőle Tomek miatt.

Tomek miatt, aki nem akart válaszolni. Nem mintha olyan terjengősen reagáltam volna a költözésének hírére. Igazából egy órán keresztül próbáltam kitalálni, mit is válaszoljak, mire egy „sajnálom”-ot sikerült elküldenem Instagramon. Öt perccel később pedig egy sírós cicát, hogy alátámasszam az állításomat. Sohasem voltam jó abban, hogy kifejezzem az érzéseimet, még – úgy fest – Instagramon sem.

Újra megnéztem a lekonyuló bajszerű cicát a telefonom képernyőjén – Tomek már látta az üzenetet, de nem válaszolt rá semmit.

Jessica mögöttem újra hangos sírásban tört ki.

– Jamie, add vissza neki a tabletet! – kaptam fel a fejem.

– De már egy órája játszik vele!

– Nem érdekel, te vagy a nagyobb, engedj neki! És ne álljatok a tűző napon, mert megint napszúrást kaptok!

Újra elmerültem a telefonomban. Freya eltűnt, már két órája nem mutatott aktivitást. Pedig délután kettőkor már régen itt szokott velem lenni a kertben, hogy egy kicsit tompítsa a testvéreimmel való hadakozást, főleg, hogy sokszor odaadta a saját telefonját, hogy játszhasanak vele a kistesóim.

Merre? – írtam rá, és újra választ pötyögtem a közös történetükbe is. Freya ikonja ekkor zöldre váltott.

Anyud háromra hazaér, ugye? Mondd meg neki, hogy a hétvégén nálam alszol! Pakolj be jó cuccokat, és találkozzunk az autószerelőnél a benzinkút mellett! Siess!

Elfintorodtam. Freya és a parancsolgató hangneme sokszor kikészített. Mindig ő volt az irányító fél a kapcsolatunkban, csak néha lázadtam ellene csendesesen. Aznap azonban semmi kedvem sem volt ellenkezni, annyira elhatalmasodott rajtam a fáradtság. Fásultan tekergettem a vörös tincseimet az ujjamra, mialatt a kertbe újra beköltözött a béke: Jessica a homokozó közepén nyomogatta a tabletet a napernyő alatt, Jamie pedig sértetlen felvonult az emeletre, hogy Mike-ot boldogítsa. Szerencsére Cathy fél órával ezelőtt jelentette be, hogy átmegy a két utcányira lakó barátnőjéhez.

A csend azonban újra előcsalta az undorító, orrfacsaró szomorúságot. Tomek elvesztése után tényleg már csak felesleges harmadik maradok. Freya már így is lecsökkentette a heti találkozóink számát, hogy több időt tölthessen Jayjel, de amíg ott volt nekem Tomek, örültem az egyedüllétnek. Tudtam, hogy Freya ezentúl majd sajnálatból mindig magukkal rángat, és semmire se vágytam ennél kevésbé.

Ránéztem az órámra: fél három volt. Nem tudtam, mit tervez Freya, de igazából bármi jobbnak tűnt, mint a homokozó széléről nézni a hadakozó testvéreimet.

– Gyere, Jess, menjünk be! Össze kell pakolnom.

– Hova mész? – nézett fel rám a húgom hatalmas kék szemével. Apró kezén homokszemcsék csillogtak, amik aztán a tablet maszatos képernyőjén kötöttek ki.

– Hétfvégén Freyánál leszek.

– Mehetek én is?

Furcsán néztem a húgomra. Tudtam, hogy Jessica imádja Freyát, aki sokkal menőbb volt, mint a házukban lakó összes nőnemű együttvéve, de ilyen kérése még sohasem volt.

– Te itthon maradsz anyával, tudod, most három napig szabad lesz. Biztos elvisz titeket úszni.

– De ugye hazajössz?

– Milyen kérdés ez? – mosolyodtam el, és kézen ragadtam a kishúgom.

Jessica csak felhúzta a vállát, de a tekintete kissé elhomályosodott. A fura hangulat azonnal szertefoszlott, amikor az elülső tornácon meglátta a telefonáló anyánkat, és hangosan sikítva futni kezdett felé.

Anya arcán ugyanazt a megfáradt mosolyt fedeztem fel, amit a tükörben láttam. Csak neki sokkal sötétebb táskák ültek a szeme alatt, és a szeméből mintha már kihunyot volna a megmaradt csillogás is.

Délután fáradhatatlanul tűzött a nap. Az aszfalt hullámzott a harmincnégy fokos hőségben az autószerelő üres parkolójában. Pontosan háromkor értem oda, de fogalmam sem volt, mit is keresek itt. Freyával a találkozási pontunkat mindig az otthonaink jelentették, onnan indultunk általában felfedezni.

– Emily? – hangzott fel a hátam mögött egy egészen ismerős hang.

Azonnal megpördültem, és Jay egyik legjobb barátjával, Diegóval találtam szemben magam. A srác hátracsapott baseballsapkát viselt, hogy megvédje fekete haját a tűző naptól. Sodort cigit tartott két ujj között, és állával a zöld kisbusz felé bökött.

– Kész van. Te is jössz velünk?

Zavartan ingattam a fejem. Sohasem láttam még ezt a Volkswagen kisbuszt, ami úgy festett, mintha egyenesen a hatvanas évek Woodstockjából rángatták volna ide. Egyébként meg kirázott a hideg Diegótól. Vizslató, sötétbarna tekintetével mindig végigmért, még akkor is, ha a legtöbbet takaró ruhadarabokat viseltem. Bár mindenki azt mondta, hogy ez teljesen normális, és én fújom fel az egészet.

– Albanyba megyünk, nem mondták?

Addigra már biztos voltam benne, hogy egy: Diego vagy összekevert valakivel, kettő: napszúrást kapott, három: esetleg már reggel befűvezett, mivel a szag belengte az egész autótelepet. Esetleg mindhárom egyszerre.

– Én nem megyek... sehova – jegyeztem meg.

– Akkor minek a táska?

Olyan meglepetten néztem a hátizsákomra, mintha véletlenül került volna ide.

– Félreérintesz, én csak Freyát várom – ráztam meg a fejem.

Diego a nyári papucsával eltaposta a cigijét, és két lépést tett felém. Azonnal megcsapott az erős, orrfacsaró parfüm szaga, amin kissé átütött a csípős izzadság. Egyenesen a szemembe nézett, mire én a táskám pántjába kapaszkodva hátráltam egy lépést.

– Én is Freyát várom – kacsintott rám. – Meg Jayt. Jay azt mondja rólad, hogy nagyon félős vagy. De a félős lányok mindig csak rejtegetnek valamit, nem?

A hőség ellenére is kirázott a hideg. Diegóval általában akkor futottam össze, ha a teknőctő partján söröztek Jayjel. Freyával az első este össze is veszünk, amikor ő is ott volt. Már nem is emlékeztem, hogy milyen piti hülyeségen, de a megbúvó ok az volt, hogy Freya teljesen kifordult magából a fiúk társaságában. Adta a menő lányt, én pedig alig ismertem rá. Mi ketten mindig kinevettük az ilyen lányokat, a mi barátságunk komoly alapokra épült, nem úgy, mint az osztály libáinak.

Figyelemelterelésként előkaptam a telefonomat, és kikerestem a Freyával közös beszélgetésünket, mintha épp nagyon fontos dolgom lenne. Freya megint egy fél órája nem volt aktív. Elfordultam Diegótól, és idegesen pötyögni kezdtem, közben fel-felnéztem, hátha van valaki a közelben rajtunk kívül, de a parkoló felett csak a hőség vibrált.

– Nem akarod megnézni Jay felújított verdáját? Rohadtul menő lett. A csávók itt igazi varázslók, eskü!

Óvatosan Diego felé pillantottam, a gyomromban csomókban gyűlt az idegesség. Tíz perce elmúlt három, és Freya a kanyarban sem volt. Diego pedig válaszra sem várva elhúzta a kocsiját. A fehér-sötétzöld kisbusz belsejében kész szobát rendeztek be. Körbefutott benne egy kényelmesnek tűnő kanapé, oldalra pedig egy fiókos szekrényt szereltek. A hátsó rész kissé elszeparálódott a három férőhelyes vezetőfülkétől és a csomagterétől.

Egészen elképedtem a látványtól. A színes szőnyegek és a kellemes összhang egy pillanatra elterelte a figyelmemet a hidegrázós Diegótól, akinek a tekintete folyamatosan valamelyik testrészemen időzött.

– Tetszik, mi? Egész jó ahhoz képest, hogy pár hete még majdnem a roncstelepen kötött ki. Jay csipázza az ilyesmit. A régi, kidobandó holmiból mindig újakat csinál. Úgy látszik, hogy csak a lányoknál nem esküszik a kidobandó, régi darabokra – vigyorgott, hátát megint a kocsinak döntve. – Hány éves vagy, csibe?

Ahogy kihajoltam a buszból, eszembe jutottak a félelmetes gyerekrablásos sztorik, amikor az embereket csak úgy berángatják autók hátuljába, és hátráltam egy lépést. Még azt is hallottam valahol, hogy ilyenkor a túlélési esély minimális. Na, nem mintha a busztól való egyméteres eltávolodás mindenképpen megvédene attól, hogy elraboljanak.

– Tizenöt – válaszoltam rekedten. – Vagyis ősszel leszek tizenhat.

– Freya is? – nevetett fel, mire bólintottam. – Azt a kurva, ti még legálisak se vagytok! Mindig tudtam, hogy Jay elmebeteg, na de ennyire!

Újra a telefonomra pillantottam, szinte éreztem magamon Diego égető tekintetét. Hihetetlen volt számomra, hogy azt gondolja, bárhova is elmennék úgy, hogy ő is ott van.

– Jó buli lesz, hidd el! – vigyorodott el újra Diego, és elővett egy újabb cigit a farmerja hátsó zsebéből.